

Zoufalství Božího služebníka

Čtení: Ž 1

text kázání: Jeremjáš 19,14-20,6 (+ 20,7-18 Přemlouvals mě, Hospodine, a dal jsem se přemluvit. Zdolal jsi mě a přemohl. Po celé dny jsem jen pro smích, každý se mi vysmívá.)

Bratři a sestry,
nechtěli byste být Božími proroky? Já vím, vy jste moudří a tak řeknete, že ne, že radši ne. Je to moudrost nebo lenost a strach? A přitom v Bibli čteme: Držte se lásky a usilujte o duchovní dary, nejvíce o dar prorocké řeči.(1. Korintským 14:1). Já nebyl v mládí moc moudrý a napadlo mě, jak by to bylo fajn být prorokem. Slyšet Boží poslání a Jeho řeč a vyřizovat ji lidem. A že by to třeba bylo taky dobrodružství, jako ho zažívali ti bibliční proroci. Ano, byl jsem mladý a blbý. Ale stejně, co vás napadne, když se řekne prorok? Izajáš, Jeremjáš, Ozeáš, taková ta biblická jména těch vznešených mužů, kteří šli a lidem vyřizovali, jak to vidí Bůh. Slova soudu i útěchy. Mám pocit, že si dnes křesťané ty starozákonní proroky ani moc nečtou. Protože je to opravdu často takový zmatek různých soudů a útěch. Kdo se v tom má vyznat? Jako to první čtení. Myslím, že se ale o něco důležitého připravujeme. A právě prorok Jeremjáš je velice důležitý. U něj totiž můžete nahlédnout tak nějak pod pokličku toho prorockého řemesla. Nahlédnout do vztahu Boha a člověka, který chce být Bohu a jeho povolání věrný. Víte, co následuje po tom, co jsem před chvílí četl? Toto (přečíst Jeremjáš 20,7-18).

Tak takhle se taky cítí Boží prorok. Po té, co lidem vyřídí Boží pohled na věc. Ten člověk je úplně na dně. To je víc než dno. Ten člověk je v depresi. Nevím, jestli je slovo deprese úplně to správné. On vyčítá, stěžuje si, propadá sebelítosti a umlká, do toho vloží takový zvláštní chvalo zpěv, načež zase začne a touží po pomstě. Nakonec proklíná všechno a všechny. Zvláštní. To bych v těch svých telecích letech, kdy jsem taky chtěl být prorokem, nečekal. Vlastně ani dnes to nečekám. Ten vznešený Boží muž Jeremjáš. A najednou takové vyzvracení všech hnusných pocitů, co jich člověk v sobě jenom může mít. Tak to je síla.

Kdyby to šlo alespoň nějak křesťansky uhladit, jak to jde na podobných biblických místech, která ale končí nějakým spolehnutím se na Boha a chvalo zpěvem. Ale tady to nejde. Tady to končí nadáváním a sebelítostí. Co s tím? Jak to uhladit? No, nečíst to. Dělat, že nic takového v Bibli nemáme. A že přece život s Pánem Bohem je vlastně docela fajn. To by byla velká škoda. Díky Bohu za to, že nám nechal zachovánu tuhle Jeremjášovu modlitbu. Tuhle opravdovou modlitbu člověka, který už nemůže dál. Tak jako my už někdy taky nemůžeme dál. Kdy už nás všechno neštve, ale doslova sere. Kdy je člověku špatně tak, že nechce už nic, než aby sám nebyl. Protože přesně to je nejlepší chvíle na modlitbu. A ne na zbožnou, uhlazenou modlitbu. Ale na modlitbu opravdovou, ve které člověk může na plnou hubu vykřičet Pánu Bohu, jak se zrovna má. Nevím jak vy, ale já se často modlím tak jakože pokorně a bázlivě. Hlavně, abych Pána Boha nenaštval a neřekl něco, co se nemá. Ale když budete číst ty modlitby, které máme zachovány v Bibli, v Žalmech i prorocích, to nejsou uhlazená zbožná slova. Tam najednou zjistíte, že v modlitbě není nic, co by nemělo být vyřčeno. A tak žalmista touží krvelačně po pomstě, hlásá svou vlastní spravedlnost, vyčítá Bohu kde co a hádá se s Bohem. Ano, opravdová modlitba tohle všechno snese. A Bůh tohle všechno snese. V modlitbě. V tom intimním rozhovoru, kde člověk může vylít to svoje vším možným zaneřádné a bolavé srdce.

Tolik o upřímné modlitbě. Ale ta Jeremjášova modlitba před námi otevírá ještě jiný problém. Ta jeho konkrétní deprese totiž pramenila z toho, že musel svým bližním, sousedům, kamarádům vyřizovat od Pána Boha hnusné věci. Ano, spravedlivé, ale hnusné. Takové ty věci, které neradi slyšíme a ještě víc neradi lidem říkáme. Nikdo nechce být nositelem špatných zpráv. Jeremjáš takovým nositelem být musel. A co my? Co lidem vyřizujeme od Pána Boha my? A máme vůbec

vyřizovat? Chceme?

Ať chceme nebo ne, stejně vyřizujeme. Lidé nás tak berou, chodíme do kostela, modlíme se, svědčíme o Panu Bohu...a víc asi životem než slovy. Ale je to náš úkol. A ano, k tomu patří i vyřizovat škaredé věci. Protože to není jedno, jak se lidé k sobě chovají. Že krást a okrádat je špatné, že podvádět manželku je špatné. Ublížit lidem je špatné.

Většinou neříkáme nic, mlčíme, přejdem to. A v sobě si to vyřešíme tím, že tu nejsme od toho, abychom ostatní kárali a sami asi taky nejsme o moc lepší.

Ale tím opomíjíme, to, že se nezastaneme slabších...těch okradených, těch bitých, zneužívaných Bůh stojí vždycky na straně slabých a obětí

A našim úkolem je stát tam taky. A těm silným a zlodějům vyřizovat Boží soud nad takovým chováním.

I když z toho pak budeme mít nepříjemnosti jako prorok.